

Arrest

nr. 138 295 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 16 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2006 komt de verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, België binnen met een visum type D, geldig tot 31 oktober 2007.

1.2. Op 17 juni 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 juli 2009 wordt

aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Op 8 september 2010 wordt de verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, geldig tot 15 augustus 2011.

1.3. Op 2 mei 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Op 22 januari 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 102 185 van 30 april 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Op 7 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 3 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 3 september 2013 wordt de aanvraag niet in overweging genomen. Bij arrest nr. 114 742 van 29 november 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 8 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 april 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op 16 mei 2014 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2013 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De elementen van integratie – met name dat hij sinds augustus 2006 in België verblijft, dat hij werkbereid is en zicht heeft op werk, dat hij een arbeidsovereenkomst bij de firma 'Diamond CW bvba' en een vervallen arbeidskaart voorlegt en zakelijke relaties zou opgebouwd hebben, dat hij Nederlands zou spreken en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kwam in augustus 2006 België binnen met een studentervisum. Op 14.07.2009 werd dit verblijf stopgezet en werd aan betrokkene een bijlage 33bis afgeleverd. Op 15.06.2009 diende verzoeker een aanvraag conform artikel 9bis in, waarna verzoeker op 08.09.2010 in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijf op basis van een verkregen arbeidskaart B. De verblijfskaart was geldig tot 14.09.2011, doch verzoeker stelde zich niet in orde met alle nodige formaliteiten voor een verlenging, waardoor hij niet in aanmerking kwam voor een verlenging van de A-kaart. Verzoeker haalt aan dat de aanvraag tot een arbeidskaart hem geweigerd werd aangezien de vennootschap zou ontbonden zijn en hij bij een andere werkgever een ander type werk zou doen. Verzoeker heeft twee maal een nieuwe arbeidskaart aangevraagd, die telkens geweigerd werden op 13.12.2010 en 13.10.2011. Uit informatie ingewonnen bij het Gewest, blijkt dat verzoeker tegen beide weigeringen in beroep is gegaan, wat eveneens telkens geweigerd werd, waardoor deze weigeringsbeslissingen definitief geworden zijn. Verzoeker diende zich in eerste instantie zelf in orde te stellen met de te volgen procedure. Het toegestane verblijf van verzoeker is dan ook reeds vervallen sinds 14.09.2011 en het indienen van een nieuwe aanvraag 9bis wijzigt deze vaststelling niet of kan geen soort beroep vormen tegen een afwijzing van een weigering tot het verkrijgen van een arbeidskaart. Op 02.05.2012 diende verzoeker een asielaanvraag in, die werd afgesloten op 03.05.2013 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties of zakelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

*De advocaat van betrokkene verwijst tenslotte naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meent dat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie een andere vreemdeling. Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.
(...)"*

1.6. Op 24 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de verzoeker op 16 mei 2014 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*"(...)
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2013, hem betekend op 13.05.2013.
(...)"*

1.7. Op 24 april 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing die aan de verzoeker op 16 mei 2014 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*"(...)
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:
o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:
Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2013, hem betekend op 13.05.2013.*

*Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.07.2013.
(...)"*

1.8. Op 2 juni 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de drie bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

“In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).” (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

De beslissing die een beoordeling van de aanvraag ingediend bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 inhoudt, berust op een afzonderlijke rechtsgrond en heeft een andere feitelijke grondslag dan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de vaststelling van het illegaal verblijf op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 inhoudt en dan het inreisverbod, dat werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980.

Een mogelijke onregelmatigheid in de besluitvorming ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 heeft niet ipso facto tot gevolg dat een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod zelf niet op wettige wijze tot stand zijn gekomen en kunnen bestaan.

Het loutere gegeven dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zou leiden tot de afgifte van een attest van immatriculatie en derhalve tot de opschorting van de terugkeerverplichting, doet op zich geen afbreuk aan de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, noch aan het inreisverbod. De wetgever heeft niet voorzien in een opschortende werking van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een onontvankelijkheidsbeslissing ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Het indienen van een dergelijk beroep of de mogelijkheid daartoe staat niet in de weg dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen en de rechtsgrond noch de feitelijke grond van een dergelijke beslissing wordt door het inleiden van de bedoelde beroepsprocedure aangetast.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede en derde bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk.”

2.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (K.D.B.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bij de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft hij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

-1-. De verwerende partij heeft niet onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd - welke impact de zakelijke contacten van verzoeker in het Rijk tot gevolg hebben gehad, welke bijzondere en verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.

Het argument van het professionele leven en mogelijkheden houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

In hoofde van verzoeker is er sprake van sociale en professionele relaties. Hij zet uiteen dat hij aan het werk kan en dit voltijds aan een bedrag van 1450 euro per maand.

Gelet op de mensenrechten en de rechtspraak is duidelijk dat de verwerende partij de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid van artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar welke reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land.

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

-2-. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker artikel 8 EVRM niet kan inroepen als buitengewone omstandigheid omdat hij niet aantoonde dat hij hier familie heeft wonen.

Overeenkomstig artikel 8 lid 2 EVRM dient er omstandig gemotiveerd te worden en dient er geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel.

Verzoeker heeft stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hij hier sociale zelfs zakelijke relaties heeft, dat hij hier opnieuw aan het werk kan. Verzoeker heeft artikel 8 EVRM ingeroepen niet mbt een schending van zijn gezinsleven maar mbt een schending van zijn sociale en professionele relaties, zijn privé-leven.

De verwerende partij - door te miskennen dat tevens gewone relaties van zakelijke of sociale aard tevens onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM1 daar waar verzoeker die uitvoerig uiteenzette in zijn regularisatieaanvraag aan de hand van stukken, schendt manifest artikel 8 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

- 3-. Verzoeker heeft bij schrijven van 8 juli 2013 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op werk/sociale relaties en langdurig verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten ivm de werkmogelijkheden van verzoeker en nog minder met betrekking tot het langdurig verblijf van verzoeker dat deels wettig was. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als ontvankelijkheidsgrond in de zin van artikel 9bis VV.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

- 4-. De tweede bestreden beslissing (bijlage 13 sexies) wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verzoeker vindt in de bestreden beslissing niet enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, mn dat verzoeker langdurig in België verblijft en deels in wettig verblijf.

De tweede bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt verwerende partij niet onderzocht te hebben “welke de impact is van de zakelijke contacten van verzoeker in het Rijk (...), welke bijzondere en verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.” Het begrip privéleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM is ruim en het EHRM zou herhaaldelijk aanvaard hebben dat het hebben van sociale contacten met andere onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren. Er diende een belangenafweging plaats te vinden op grond van het tweede lid van artikel 8 EVRM. Er zou geen motivering zijn opgenomen in de bestreden beslissing met betrekking tot de argumenten in verband met de werkmogelijkheden van verzoeker en zijn langdurig verblijf. De motivering zou niet afdoende zijn.

Verzoeker stelt vervolgens dat verwerende partij heeft nagelaten de duur van het inreisverbod te motiveren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, een uitzonderingsbepaling is en bijgevolg restrictief moet worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling, die in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen of een ernstige ziekte.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Een interpretatie waarbij “het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te

bekomen”, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” werd herbevestigd.

De elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoeker verwijst, zijn bijvoorbeeld elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht aangegeven dat “de elementen van integratie – met name dat hij sinds augustus 2006 in België verblijft, dat hij werkbereid is en zicht heeft op werk, dat hij een arbeidsovereenkomst bij de firma ‘Diamond SV bvba’ en een vervallen arbeidskaart voorlegt en zakelijke relaties zou opgebouwd hebben, dat hij Nederlands zou spreken en een vrienden- en kenniskring zou hebben uitgebouwd – (...) niet als buitengewone omstandigheid (kunnen) aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”

Verzoekers kritiek als zou omtrent zijn werkmogelijkheden en langdurig verblijf geen motivatie zijn opgenomen in de bestreden beslissing is derhalve niet ernstig.

Bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Zodoende is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Voor wat betreft zijn voorgehouden privéleven, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties of zakelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.”

De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.¹ Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. “Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (...)”

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft in België, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan een regelmatig verblijf zijn verbonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan de verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Hij verblijft immers illegaal in het land.

Verzoeker gaat er derhalve verkeerdelijk van uit dat een afweging ten aanzien van het tweede lid van artikel 8 EVRM moet plaatsvinden.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geenszins aantoont dat er sprake is van een privé- of gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

In zoverre verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

In ondergeschikte orde, laat verwerende partij gelden dat verzoeker niet kan voorhouden als zou er op automatische wijze een inreisverbod voor de duur van 3 jaar zijn opgelegd.

Er wordt immers in de bestreden beslissing, naast de verwijzing naar de juridische grondslag, zijnde artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, de feitelijke overwegingen aangegeven. Er wordt gemotiveerd dat verzoekers houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat hij niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting, gezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2013, hem ter kennis gebracht op 13 mei 2013. Nadat dit bevel ter kennis werd gebracht heeft verzoeker nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend op 8 juli 2013.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker de voorgehouden schendingen van de beginselen en artikelen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen van integratie “niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden” en dat artikel 8 van het EVRM “niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven”. Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en ook deze beslissing bevat een motivering in feite, met name dat de verzoeker “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2013” en hij daarenboven “een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 08.07.2013”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om

na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 9bis en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* hangt de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op aan zijn “*sociale en professionele relaties*”. De verzoeker toont evenwel op geen enkele wijze aan dat hij zijn privéleven niet elders, desgevallend in zijn land van herkomst, kan verderzetten. Met zijn algemeen betoog toont hij niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan. Hij maakt niet aannemelijk dat zijn “*sociale en professionele relaties*” zullen worden verbroken. Daargelaten de vraag of de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt “*door te miskennen dat tevens gewone relaties van zakelijke of sociale aard tevens onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM*”, wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing in de eerste plaats gesteld wordt dat “*dergelijke elementen van integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid (kunnen) aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden*”. Dit vormt het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing. Aangezien dit motief door de verzoeker niet betwist wordt, kan de eventuele gegrondheid van het geviseerde overtollig motief niet tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing leiden.

Indien het, zoals te dezen, gaat om een eerste toelating, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat er overeenkomstig artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te worden geoordeeld “*op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel*”. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Zoals hierboven reeds aangehaald toont de verzoeker niet met concrete elementen aan dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om zijn privéleven elders verder te zetten.

3.3.2.2. De verzoeker voert nog aan dat uit de (eerste) bestreden beslissing “*geen motief (blijkt) met betrekking tot de argumenten ivm de werkmogelijkheden van verzoeker en nog minder met betrekking tot het langdurig verblijf van verzoeker dat deels wettig was*” en dat “*niet (wordt) aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als ontvankelijkheidsgrond*”. Nochtans wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat “*(d)e elementen van integratie – met name dat hij sinds augustus 2006 in België verblijft, dat hij werkbereid is en zicht heeft op werk, dat hij een arbeidsovereenkomst bij de firma 'Diamond CW bvba' en een vervallen arbeidskaart voorlegt en zakelijke relaties zou opgebouwd hebben, dat hij Nederlands zou spreken en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd – (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden*”, zodat de verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog.

3.3.2.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° *indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° *indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Hieruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". *In casu* wordt besloten tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar omdat de verzoeker op 8 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De verzoeker betwist noch dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2013, aan hem betekend op 13 mei 2013, noch dat hij op 8 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Hij voert bovendien geen specifieke omstandigheden aan die tot het opleggen van een inreisverbod van een kortere duur dan drie jaar zouden nopen. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maak dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft besloten, in de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde heeft besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en in de derde bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en er wordt, gelet op wat voorafgaat, niet aangetoond dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN